

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 19.10.2012 r. powód K. K. (1), wniósł o zasądzenie od pozwanej (...) Sp. z o.o. w W. kwoty 36 000 zł tytułem pobranej i nierozliczonej zaliczki wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia złożenia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Powód wskazał, że zawarł w dniu 02.04.2012 r. z (...) Sp. z o.o. umowę konsorcjum celem podjęcia wykonania zlecenia dla (...) W. zapewnienia na czas trwania Euro 2012 obsługi gastronomicznej w strefie kibica Plac (...) w W.. W związku z powyższym zleceniem, powód wraz z partnerem jako konsorcjum, zawarli w dniu 03.06.2012 r. umowę współpracy z pozwanym (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. – operatorem strefy kibica, który to zawarł umowę o dostarczanie energii elektrycznej z (...) S.A. Na mocy wiążącej strony umowy, powód był zobowiązany wraz z partnerem do pokrycia kosztów związanych ze zużyciem prądu. Powód wskazał, że dochodzona przez niego kwota stanowi nienależnie pobraną zaliczkę, którą uiszczył na poczet rozliczenia prądu w związku z realizacją obsługi gastronomicznej strefy kibica Plac (...) w W. podczas Euro 2012. Powód podniósł, że pozwana nie rozliczyła prawidłowo faktycznego zużycia energii przez powoda, nie dochowała należytej staranności, bowiem nie zainstalowała w tym celu liczników, które wskazywałyby na rzeczywiste zużycie energii elektrycznej przez powoda, ale dokonywała szacowania zużycia energii (pozew k. 2-8).

W piśmie z dnia 24 stycznia 2013 r. powód wskazał, że przez zawarcie umowy konsorcjum nie powstał w istocie żaden nowy podmiot, a wskazanie osób upoważnionych do reprezentacji konsorcjum dotyczyło wyłącznie relacji partnerów z (...) W.. Powód podniósł także, że Z. K. nie był umocowany do zaciągania zobowiązań ani w imieniu powoda, ani w imieniu konsorcjum. Z. K. przekazał pozwanemu zaliczkę na poczet zapłaty za energię elektryczną, którą to zaliczkę pozwana błędnie zaksięgowała jako pochodzącą od (...) Sp. z o.o. (pismo powoda k. 76-81).

Pozwana w piśmie z dnia 26.02.2013 r. wniosła o odrzucenie pozwu ze względu na brak legitymacji czynnej powoda oraz brak legitymacji biernej pozwanej, a z ostrożności procesowej o oddalenie powództwa. Pozwana wskazała, że zgodnie z umową była zobowiązana do wystawiania faktur za korzystanie przez powoda i (...) Sp. z o.o. z energii elektrycznej. Pozwana wystawiała faktury na firmę (...) Sp. z o.o., kierując się treścią umowy i istotą instytucji konsorcjum. Pozwana wskazała także, że wobec ustanowienia pełnomocnictwa w § 7 ust. 4 umowy łączącej strony dla Z. K. oraz zastrzeżenia w § 7 ust. 9, że wszelkie zmiany umowy pod rygorem nieważności mają być dokonywane w formie pisemnej, wypowiedzenie pełnomocnictwa wobec Z. K. należy uznać za bezskuteczne wobec pozwanej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. K. (1) zawarł w dniu 2 kwietnia 2012 r. z (...) Sp. z o.o. umowę konsorcjum w celu wykonania zlecenia dla (...) W., tj. zapewnienia obsługi gastronomicznej na czas trwania turnieju Euro 2012 w strefie kibica znajdującej się na Placu (...) w W.. Strony umowy ustaliły (§ 6 pkt. 8 umowy), że każda ze stron ponosi odpowiedzialność wyłącznie za swoje działania i zaniechania poczynione w celu realizacji swoich obowiązków. W § 3 niniejszej umowy strony ustaliły, że SushiNet – K. K. (1) będzie pełnił w Konsorcjum pozycję strony wiodącej – Lidera oraz że reprezentantem konsorcjum na zewnątrz w kontaktach z osobami trzecimi jest Lider konsorcjum (umowa z dnia 02.04.2012 r. k. 21-26).

Następnie powód wraz z partnerem, jako konsorcjum, zawarli w dniu 14 maja 2012 r. umowę zlecenia z (...) W. w celu zapewnienia obsługi gastronomicznej w/w strefy kibica. Jako Operatora imprezy – Organizatora technicznego wskazano (...) Sp. z o.o. (§ 2 pkt 10 umowy). W przedmiotowej umowie wskazano, że konsorcjum będzie ponosiło koszty energii elektrycznej związane ze swoją działalnością oraz zawarze odpowiednią umowę na podłączenie i dostawę energii elektrycznej po cenach rynkowych z (...) Sp. z o.o. (§ 4 pkt 14 i 15 umowy). Przedmiotową umowę w imieniu konsorcjum zawarł Z. K. na podstawie pełnomocnictwa z dnia 10 kwietnia 2012 r. (umowa z dnia 15.05.2012 r. k. 27-36).

(...) Sp. z o.o. łączyła z (...) W. umowa o wykonanie zamówienia – pełnienie obowiązków Operatora Strefy Kibica EURO 2012 zawarta w dniu 17 listopada 2011 r. Do obowiązków (...) Sp. z o.o. jako operatora należało m.in. zapewnienie niezbędnej ilości energii elektrycznej dla wszystkich urządzeń odbiorczych w Strefie Kibica (§ 1 pkt 3 lit. e umowy). W § 6 umowy ustalono wynagrodzenie z tytułu wykonania przedmiotowej umowy i określono, że obejmuje ono wszystkie koszty konieczne do wykonania umowy (umowa z dnia 17.11.2011 r. k. 275-282).

(...) Sp. z o.o. w celu wykonania powyższej umowy zawarła umowę z (...) S.A. o podłączenie i dostarczanie energii elektrycznej do strefy kibica. Rozliczenia pomiędzy (...) Sp. z o.o. a (...) S.A. miały następować na podstawie rzeczywiście zużytej energii elektrycznej, której pomiar był dokonywany poprzez 7 liczników zainstalowanych na stacjach transformatorowych (okoliczność bezsporna, instrukcja i protokoły k. 287-295, zeznania świadka B. M. k. 267, zeznania świadka A. B. k. 321-322, zeznania świadka K. K. (2) k. 345).

W dniu 3 czerwca 2012 r. zawarto pomiędzy konsorcjum a (...) Sp. z o.o. umowę współpracy, na mocy której (...) Sp. z o.o. jako Organizator zobowiązała się do udostępnienia terenu, na których konsorcjum miało urządzić stoiska gastronomiczne i zapewnić obsługę gastronomiczną oraz do zapewnienia konsorcjum w tym celu m.in. przyłączy do prądu oraz stałego zasilania elektrycznego (§ 2 umowy). Powyższą umowę w imieniu konsorcjum zawarł R. K., przedstawiciel (...) Sp. z o.o. Na mocy powyższej umowy konsorcjum zobowiązało się do m.in. pokrycia zobowiązań finansowych związanych z użyciem prądu na zasadach ujętych w umowie pomiędzy konsorcjum a (...) W., tj. kosztów energii elektrycznej związanych ze swoją działalnością o charakterze gastronomicznym (§ 3 ust. 1 pkt 18 umowy). W § 5 ust 2 niniejszej umowy strony wskazały, iż konsorcjum było zobowiązane do pokrycia kosztów związanych w szczególności z korzystaniem z urządzeń zapewniających zasilanie elektryczne z sieci energetycznej lub udostępnionych agregatów prądotwórczych. Zapłata wynagrodzenia miała następować w okresach siedmiodniowych na podstawie faktur wystawionych przez (...) Sp. z o.o. według pomiarów zużycia energii dokonanych przez (...) Sp. z o.o. na podstawie protokołu podpisanego przez strony dla każdego stoiska, a konsorcjum zobowiązane jest do zapłaty ceny wskazanej na fakturze w terminie 24 godzin od przesłania faktury na konto mailowe przedstawiciela konsorcjum. (...) Sp. z o.o. było w istocie zobowiązane do instalacji i rozliczania faktycznego zużycia energii elektrycznej przez powoda na podstawie podliczników zainstalowanych przy każdym stoisku gastronomicznym obsługiwanym przez powoda. W § 7 ust. 4 przedmiotowej umowy wskazano, iż osobą uprawnioną do kontaktów ze strony konsorcjum jest Z. K. (umowa z dnia 03.06.2012 r. k. 37-43, zeznania świadka K. K. (2) k. 345, zeznania świadka A. B. k. 321-322, zeznania świadka B. M. k. 267, opinia biegłego A. J. k. 368-371, k.413).

Powód zapłacił pozwanemu za pośrednictwem Z. K., kwotę 20.000 zł w dniu 15 czerwca 2012 r. oraz 16.000 zł w dniu 17 czerwca 2012 r. tytułem zaliczek na pokrycie kosztów zużytej energii elektrycznej. Z. K. był pracownikiem (...) Sp. z o.o., odpowiadał za koordynację projektu i kontakty z (...) W. oraz (...) Sp. z o.o. (dowody wpłat k. 44-45, zeznania świadka R. K. – k. 357 - 359).

Z. K. podpisał w dniu 20 czerwca 2012 r. Protokół zużycia energii przez Operatora Gastronomii w Strefie Kibica na dzień 17 czerwca 2012 r. godz. 11:55, w którym ustalono zużycie energii na kwotę 74.532,07 zł oraz fakturę VAT opiewającą na 91.674,45 zł jako należność za zużytą energię elektryczną. (...) Sp. z o.o. zaksięgowало wpłaconą przez Z. K. zaliczkę jako wpłaconą przez (...) Sp. z o.o. oraz na ten podmiot wystawiło przedmiotową fakturę (protokół k. 46-47, faktura k. 57).

Pozwana dokonywała pomiaru zużytej przez powoda energii elektrycznej jedynie poprzez tzw. szczypcę D., mierząc chwilowe obciążenie – natężenie prądu na danym stoisku. Z wielkości tego natężenia pozwana szacowała zużycie prądu na danym stoisku. Taki pomiar chwilowego obciążenia mógł być przydatny jedynie do kontroli ewentualnych przeciążeń instalacji, a i to, w wypadku zastosowania prawidłowo dokonanych zabezpieczeń w instalacji, było zbyteczne. Wobec tego pozwana de facto nie dokonała pomiarów zużycia energii, a jedynie szacowała jej zużycie, pomimo iż istniała techniczna możliwość zainstalowania na każdym stoisku podlicznika, który mierzyłby faktyczne zużycie prądu na każdym ze stanowisk (zeznania świadka B. M. k. 267, zeznania świadka A. B. k. 321-322, zeznania

świadka T. L. k. 342, zeznania świadka K. K. (2) k. 345, zeznania świadka R. K. k. 357 - 359 , zeznania świadka K. S. (1) – k. 358).

Powód wraz z partnerem nie zgadzali się na takie wyliczenie zużycia prądu, w celu sprawdzenia jego prawidłowości zatrudnili elektryka, który sprawdzał, czy przy założeniu maksymalnego zużycia prądu na danym stoisku, biorąc pod uwagę moc zainstalowanych na nim urządzeń, możliwe jest zużycie przedstawiane przez pozwaną. Z przeprowadzonych przez elektryka dla kilku stoisk wyliczeń wynikało, że nie jest możliwe zużycie przedstawiane dla tych stoisk przez pozwaną, gdyż przekraczało ono maksymalne zużycie prądu przez wszystkie zainstalowane na tym stoisku urządzenia (wyliczenia k. 48-51, zeznania świadka R. K. – k. 357 – 359, zeznania świadka K. S. (2) – k. 358).

W związku z tym, powód zakwestionował przedstawione przez pozwaną wyliczenie, wypowiedział Z. K. pełnomocnictwo, o czym zawiadomił pisemnie pozwaną, odwołując wszystkie czynności dokonane przez Z. K. i uchylając się od skutków prawnych czynności dokonanych bez wiedzy i zgody powoda. Powód wezwał pozwaną do przedstawienia formy rozliczeń wraz z warunkami dokonanych obliczeń oraz do przedstawienia oryginału faktury VAT wystawionej za pobraną energię elektryczną przez dystrybutora energii, przedstawienia protokołu odczytu energii elektrycznej dla każdego stanowiska ze stanem początkowym oraz dokonany odczytem zużycia. Pozwana nie przedstawiła żądanych przez powoda rozliczeń (oświadczenie k. 52, wypowiedzenie k. 53, wezwania k. 54-56,58; korespondencja mailowa k. 60-63).

Powyższe ustalenia faktyczne Sąd poczynił na podstawie niekwestionowanych przez strony dokumentów złożonych do akt niniejszej sprawy, zeznań świadków oraz w oparciu o okoliczności bezsporne pomiędzy stronami. W szczególności za okoliczności bezsporne Sąd uznał fakt zawarcia pomiędzy stronami umowy o dostarczanie energii elektrycznej, fakt, iż rozliczenia pomiędzy stronami miały następować na podstawie pomiarów dokonywanych przez pozwaną, dokonanie przez powoda zapłaty kwoty 36.000 zł tytułem zaliczki na rozliczenie zużytej energii elektrycznej, gdyż pozwana nie kwestionowała ich lub wprost przyznała, wobec czego Sąd uznał je na podstawie art. 229 i 230 k.p.c. za przyznane.

Za przyznany uznał Sąd także fakt, iż pozwana została poinformowana przez powoda o wypowiedzeniu pełnomocnictwa Z. K. oraz o uchyleniu się przez powoda od skutków prawnych czynności dokonanych bez wiedzy i zgody powoda przez Z. K., gdyż pozwana wprost przyznała to w piśmie procesowym z dnia 25 lutego 2013 r. (k. 176-177).

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków: B. M., A. B., R. K., K. S. (2), K. K. (2) i T. L., w zakresie ustalonego powyżej stanu faktycznego, ponieważ ich zeznania są jasne i konsekwentne, a ponadto znajdują potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym. Nadto żaden ze świadków w ocenie Sądu nie miał interesu w rozstrzygnięciu niniejszej sprawy.

Dowód z zeznań świadka Z. K. z uwagi na cofnięcie wniosku dowodowego przez pełnomocnika powoda (k. 358).

Opinia biegłego A. J. była w pełni wiarygodna jako spójna, logiczna i konsekwentna, w sposób przekonywujący uzasadniona. Zwrócić w tym miejscu należy uwagę dodatkowo na tezy biegłego na rozprawie z dnia 25 października 2016 r. (k. 413), w którym zwrócił on uwagę na kwestię techniczne związane z montażem podliczników. Wskazał on, iż nie jest to skomplikowana czynność, w przypadku podliczników nie jest wymagana legalizacja. Można wszystkie podliczniki zainstalować w jednym miejscu i kablami dostarczać do odbiorców. Sąd w pełni podziela wskazane tezy biegłego.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości, tj. co do kwoty 36 000 zł wraz z odsetkami ustawowymi za okres od dnia 19 października 2012 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty.

Podstawą roszczenia powoda są przepisy art. 405 k.c. i art. 410 k.c. Zgodnie z art. 405 k.c. kto bez podstawy prawnej uzyskał korzyść majątkową kosztem innej osoby, obowiązany jest do wydania korzyści w naturze, a gdyby to nie było możliwe, do zwrotu jej wartości. W myśl zaś art. 410 § 2 k.c. świadczenie jest nienależne, jeżeli ten, kto je spełnił, nie był w ogóle zobowiązany lub nie był zobowiązany względem osoby, której świadczył, albo jeżeli podstawa świadczenia odpadła lub zamierzony cel świadczenia nie został osiągnięty, albo jeżeli czynność prawna zobowiązująca do świadczenia była nieważna i nie stała się ważna po spełnieniu świadczenia.

Za nienależne świadczenie należy więc także uznać sytuację, gdy zobowiązanie nie istniało w chwili dokonania świadczenia.

W tym miejscu należy wskazać na stanowisko zawarte w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie XXIII Wydział Gospodarczy Odwoławczy z dnia 9 maja 2014 r. w sprawie XXIII Ga 146/14, jako wiążące Sąd w niniejszej sprawie zgodnie z art. 386 § 6 k.c., iż umowa z dnia 3 czerwca 2012 r. pomiędzy konsorcjum a (...) Sp. z o.o. była ważna, pomimo podpisania jej przez R. K., który nie był uprawniony do reprezentowania konsorcjum. Jak wskazał Sąd Okręgowy w okolicznościach niniejszej sprawy nie prowadziło to do bezwzględnej nieważności umowy, bowiem czynność ta została potwierdzona w sposób dorozumiany, wobec tego umowa ta jest ważna i skuteczna od chwili jej zawarcia (wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie XXIII Wydział Gospodarczy Odwoławczy z dnia 9 maja 2014 r. w sprawie XXIII Ga 146/14 wraz z uzasadnieniem k. 242-251).

Należy stwierdzić, iż w stanie faktycznym rozpatrywanej w niniejszej sprawie doszło w istocie do zapłaty przez powoda na rzecz pozwanego świadczenia nienależnego. Na mocy postanowień łączącej strony umowy, a także postanowień umowy łączącej powoda z (...) W., powód był zobowiązany do zapłaty należności za zużytą przez siebie przy wykonywaniu zlecenia energię elektryczną. Nadto umowa łącząca strony stanowiła, iż rozliczenie będzie dokonane na podstawie pomiarów dokonanych przez pozwaną. W istocie do pomiarów faktycznego zużycia energii elektrycznej przez powoda nie doszło. Pozwana dokonywała pomiarów jedynie przy pomocy szczypców D., mierząc chwilowe obciążenie – natężenie prądu na danym stoisku. Jak wskazał biegły w wydanej w niniejszej sprawie opinii taki pomiar chwilowego obciążenia mógł być przydatny jedynie do kontroli ewentualnych przeciążeń instalacji, a i to, w wypadku zastosowania prawidłowo dokonanych zabezpieczeń w instalacji, było zbyteczne. Jednak pomiar ten nie wskazywał w żaden sposób faktycznego zużycia energii elektrycznej przez powoda. Jak podkreślił biegły, metoda wybrana przez pozwaną w istocie doprowadziła do tego, że pomiarów faktycznego zużycia w ogóle nie było. Biegły wskazał również, że pomiar takiego faktycznego zużycia mógł i powinien być dokonany jedynie poprzez zainstalowanie podliczników na każdym stanowisku, a wyliczenia zużycia prądu dokonywane już po zakończeniu zlecenia nie mogą być miarodajne i w żaden sposób nie określają faktycznego zużycia energii elektrycznej.

Biegły zwrócił uwagę na możliwość instalacji podliczników.

Podkreślić należy, że składający zeznania w niniejszej sprawie B. M. i A. B., którzy na czas turnieju EURO 2012 i wykonywania przez pozwaną umowy zawartej z (...) W. byli pracownikami pozwanej, zeznali, iż istniała techniczna możliwość zainstalowania podliczników na każdym stanowisku gastronomicznym, jednak było już za mało czasu do rozpoczęcia działania Strefy Kibica i żadna firma nie podjęła się instalacji takich podliczników. Świadkowie podkreślali jednak, iż pozwana miała świadomość, że wybrana przez nią metoda pomiaru nie wskazuje faktycznego zużycia i jest obciążona bardzo dużym błędem. Także świadek K. K. (2), przedstawiciel (...) W. wskazywał, iż zgodnie z ustaleniami stron, tj. powoda, pozwanej i (...) W., pozwana była zobowiązana do zainstalowania podliczników na każdym stoisku i dokonywanie w ten sposób pomiaru faktycznego zużycia energii elektrycznej.

Wobec tego należy stwierdzić, iż pozwana nie dochowała w niniejszej sprawie należytej staranności, nie wypełniła należycie swego zobowiązania do prawidłowego rozliczenia energii elektrycznej. Z uwagi na to, że pozwana nie przedstawiła prawidłowych rozliczeń oraz metody pomiaru faktycznego zużycia, wybranej zgodnie z ustaleniami, świadczenie dokonane przez powoda było nienależne, gdyż w istocie pozwana nie wskazała jego wysokości, a nadto nie dopełniła warunków rozliczenia ustalonych w umowie, choć miała takie techniczne możliwości. Wskazać należy, iż powód był głównym podmiotem oferującym usługi gastronomiczne w Strefie (§ 2 pkt 8 umowy k. 28), zatem montaż

podlicznika czy też podliczników nie powinien nastęczać większych problemów. Jak wynika z opinii biegłego można było wszystkie podliczniki zainstalować w jednym miejscu i dalej dostarczać prąd do odbiorców. Pozwany mógł zatem tak skonstruować dystrybucję energii elektrycznej, aby zamontować jeden układ pomiarowy dla wszystkich stanowisk powoda czy też konsorcjum.

Należy podkreślić, że w niniejszej sprawie strony łączyła ważna umowa, na mocy której rozliczenia za zużytą energię elektryczną powinny następować na podstawie pomiarów dokonywanych przez pozwaną. Powód zakwestionował prawidłowość rozliczenia dokonanego przez pozwaną i przedstawił dowody na nieprawidłowość dokonanych rozliczeń z faktycznym zużyciem energii elektrycznej przez powoda. Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Powód w niniejszej sprawie dołączył do akt dokumenty świadczące o skutecznym zakwestionowaniu rozliczenia energii elektrycznej przez pozwaną. Zawnioskowani przez powoda świadkowie potwierdzili, iż należność określona przez pozwaną nie odpowiadała w istocie faktycznemu zużyciu energii elektrycznej. Także powołany w niniejszej sprawie biegły w swej opinii wskazał na nieprawidłową metodę pomiaru wybraną przez pozwaną oraz stwierdził, że rzeczywistego zużycia nie sposób określić już po zakończeniu działania Strefy Kibica.

Udzielnie zaliczki na poczet określonego świadczenia nie oznacza, że kwota ta została przekazana w sposób definitywny i bez obowiązku wyliczenia, czy też prawidłowego rozliczenia. Umowa obligowała pozwanego do określenia właściwego zużycia energii, pomiar miał być faktyczny, a nie orientacyjny. Tym samym powód, nie wykazując faktycznego zużycia energii, nie dokonał rozliczenia zaliczki, tym samym podlega ona zwrotowi na podstawie art. 410 § 2 k.c. z uwagi na to, iż cel świadczenia odpadł.

Nie zmienia tej oceny działanie Z. K.. Przede wszystkim podpisanie przez niego protokołu zużycia energii (k. 46) było działaniem bez uprawnienia, a ponadto trudno uznać, iż wskazane tam zużycie określało faktyczne zużycie energii, skoro pozwany nie miał ku temu instrumentów, jako wskazano powyżej. Aby uznać określone zobowiązanie, musi istnieć jego prawidłowa podstawa, nie była bowiem to w niniejszej sprawie czynność abstrakcyjna. Ponadto Z. K. nie był on uprawniony do takiej czynności ani w imieniu powoda, ani konsorcjum, ani (...) sp. z o.o. Niewątpliwie czynność ta była czynnością prawną, określała bowiem określony koszt do zapłaty. Zgodnie z § 7 ust. 4 umowy z dnia 3 czerwca 2012 r. Z. K. był osobą uprawnioną do kontaktów ze strony partnera. Brak jest innego zapisu świadczącego o udzieleniu pełnomocnictwa przez powoda Z. K. w stosunkach z pozwaną. Art. 98 k.c. stanowi, że pełnomocnictwo ogólne obejmuje umocowanie do czynności zwykłego zarządu. Do czynności przekraczających zakres zwykłego zarządu potrzebne jest pełnomocnictwo określające ich rodzaj, chyba że ustawa wymaga pełnomocnictwa do poszczególnych czynności.

W niniejszej sprawie ze względu na treść § 7 ust. 4 umowy łączącej strony nie sposób uznać, że doszło do udzielenia Z. K. pełnomocnictwa. Aby móc mówić o pełnomocnictwie, musi być określony jego zakres – tj. czynności które dana osoba podejmuje. Chodzi oczywiście o czynności prawne. Nie jest czynnością prawną „kontakt”, pojęcie to bardziej wskazuje na rolę posłańca, a nie pełnomocnika. Zgodnie z aprobowanym przez sąd orzekający wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 10 lutego 2011 r., II Ca 26/11, LEX nr 1713600 rola posłańca ograniczona jest do tylko jednego zadania: przeniesienia, bez jakichkolwiek zmian, cudzego oświadczenia woli, innej, oznaczonej osobie, a więc ma działanie takiej osoby charakter wyłącznie techniczny.

Tym samym Z. K. mógł co najwyżej przekazać wskazany protokół powodowi, a nie miał uprawnienia do jego akceptacji. Powód nie zaakceptował działania Z. K. o czym świadczą jego pisma z dnia 23 czerwca 2012 r.

Do stosunków między powodem a pozwanym nie można stosować umowy z dnia 14 maja 2012 r. zawartej między konsorcjum a (...) W., która faktycznie była zawierana w imieniu konsorcjum przez Z. K.. W pierwszej kolejności nie wiadomo jaki był zakres jego pełnomocnictwa, w szczególności czy nie dotyczył on tylko kwestii zawarcia umowy. W umowie (k.27) powołano się tylko na datę pełnomocnictwa i nie dołączono go do umowy. Poza tym aby móc mówić o reprezentacji określonej osoby należy przede wszystkim powołać się na określony stosunek łączący pełnomocnika z mocodawcą. Nie może nim być umowa zawarta z innym podmiotem, która nie musiała być znana osobie trzeciej

(pozwanemu). Ponadto jej skutek, nawet w sensie reprezentacji, nie rozciągał się na osoby trzecie. Reprezentacja ta, co najwyżej mogła być rozciągana tylko w zakresie zawarcia, ewentualnie wykonania umowy i to tylko w stosunku do (...) W., nie zaś pozwanego.

Abstrahując od powyższych rozważań Sąd wskazuje, że powód w niniejszej sprawie dochował obowiązków informacyjnych względem pozwanej – poinformował pozwaną o wypowiedzeniu pełnomocnictwa Z. K. i uchylił się od skutków prawnych czynności dokonanych przez niego bez zgody i wiedzy powoda.

O odsetkach od zasądzonej kwoty sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c., przyjmując termin płatności na podstawie art. 455 k.c. Powód wezwał pozwanego pismem z dnia 23 czerwca 2012 r. (k. 58).

O kosztach procesu sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. Powód wygrał w całości sprawę i na należne mu od pozwanego koszty złożyły się poniesione koszty sądowe oraz wynagrodzenie pełnomocnika według stawki minimalnej za postępowanie apelacyjne oraz podwójnej stawki minimalnej za postępowanie przed sądem pierwszej instancji wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa. Zasądzenie podwójnej stawki minimalnej wynagrodzenia uzasadnione jest na podstawie § 6 pkt 5 w zw. z § 2 ust 1 i 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa. Sąd uznał, iż zasądzenie wynagrodzenia wyższego niż według wysokości minimalnej uzasadnione jest nakładem pracy pełnomocnika i charakterem sprawy. Sprawa cechowała się dużym stopniem skomplikowania faktycznego. W sprawie podjęte zostały czynności dowodowe z zeznań wielu świadków, opinii biegłego. Zwrócić należy uwagę nadto, iż stawka minimalna wynagrodzenia przysługuje już w sprawie zakończonej nakazem zapłaty, a zatem zasądzenie kosztów bez podwyższenia stałoby tu w sprzeczności z art. 109 § 2 k.p.c.

W pkt III sąd orzekł na podstawie art. 84 ust. 1 Ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

ZARZĄDZENIE

- odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pozwanemu z pouczeniem o apelacji.